U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. Ch.,** zastoupeného advokátem Mgr. Alexandrem Vaškevičem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2003, č. j. OAM-5927/VL-11-C10-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, sp. zn. 8 Az 147/2003,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku městského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2003, č. j. OAM-5927/VL-11-C10-2001, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Ze spisu vyplývá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004 byl stěžovateli zaslán na adresu Ubytovna Ž. 216, P. 4. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo stěžovateli tento rozsudek na dané adrese doručit, byla tato zásilka dne 5. 4. 2004 uložena a po uplynutí lhůty k uložení, během níž si ji stěžovatel nevyzvedl, byla vrácena městskému soudu jako nedoručená. Obálka s doručenkou je založena v soudním spise na č. l. 24.

Vzhledem k tomu, že soudní řád správní neobsahuje komplexní úpravu doručování, je na posuzovaný případ třeba využít odkazu na přiměřené použití občanského soudního řádu dle § 64 s. ř. s. Podle § 46 odst. 4 občanského soudního řádu pak platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Adresu, na niž bylo stěžovateli doručováno, je přitom nutno považovat za místo, kde se v době doručování zdržoval i přesto, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že od února 2004 byla ubytovna na adrese, na níž bylo stěžovateli doručováno, zrušena a je neobyvatelná; není ovšem pravda, že tato skutečnost vylučuje účinky náhradního doručení, jak stěžovatel tvrdí. V daném případě je totiž nutno vycházet z určitých specifik řízení o udělení azylu, které se projevují především ve zvýšené snaze o rychlost a efektivnost (viz např. § 56 odst. 2 s. ř. s.), přičemž důvodem těchto zvláštností je pochopitelná snaha o účinnou a okamžitou ochranu cizinců, kteří důvodně tvrdí, že jsou pronásledování za uplatňování svých základních práv a svobod ve smyslu čl. 43 Listiny základních práv a svobod, blíže provedeného v ustanovení § 12 zákona o azylu. Aby však mohly být tyto procesní principy reálně naplněny, je nezbytná náležitá součinnost žadatele o azyl. Proto také zákon o azylu např. stanoví povinnost hlášení místa pobytu žadatele o azyl (§ 77 a násl. zákona o azylu), a to tak, aby byla zajištěna vzájemná komunikace mezi touto osobou a příslušným státním orgánem. Argumentace stěžovatele, který se domnívá, že účinky doručení rozsudku nemohly nastat, když se městskému soudu nepodařilo mu tento rozsudek doručit proto, že neoznámil změnu své adresy, jak sám udává (a to ani městskému soudu, ani žalovanému, podle jehož evidence pohybu uložené ve správním spise odešel z předmětné ubytovny až k 15. 4. 2004, tedy již po době doručování), je proto v přímém rozporu se zmíněnými zvláštnostmi azylového řízení a již z tohoto důvodu jí Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Přitom v této otázce soud přihlédl i k čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která garantuje právo každého, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Pro reálné naplnění tohoto základního práva je totiž sice nezbytná především efektivní činnost soudu, zároveň však toto ustanovení klade určité požadavky též na účastníky řízení, kteří rychlosti soudního řízení mají napomáhat. Rovněž v tomto kontextu tak Nejvyšší správní soud spatřuje povinnost stěžovatele řádně hlásit místo svého pobytu, což v daném případě splněno nebylo. Městský soud tedy postupoval v souladu s uvedeným ustanovením občanského soudního řádu a vyznačil na rozsudku, že nabyl právní moci deset dnů po uložení, tedy 15. 4. 2004.

Tento den se také pokládá za den doručení ve smyslu běhu lhůty k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., který stanoví, že kasační stížnost lze podat do dvou týdnů od doručení napadaného rozhodnutí. Podle poslední věty tohoto odstavce nelze zmeškání zmíněné lhůty prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, a podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den, kdy nastala fikce doručení podle § 46 odst. 4 občanského soudního řádu, v případě rozsudku napadeného nyní posuzovanou kasační stížností tedy čtvrtek dne 15. 4. 2004, a lhůta dvou týdnů tak skončila ve čtvrtek dne 29. 4. 2004. Kasační stížnost podaná osobně na Městský soud v Praze dne 10. 5. 2004, jak vyplývá z prezentačního razítka městského soudu na kasační stížnosti, jež je v soudním spise založena na č. l. 28, tedy byla podána zjevně opožděně. Tuto opožděnost nelze s ohledem na výše uvedené prominout.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b), § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. 7. 2004

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu